

ROBIN

Deník poutníka

Stanislav Petr Kovář

Alferia®

Stanislav Petr Kovář

**DENÍK POUTNÍKA
ROBINA**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

© Stanislav Petr Kovář, 2020

Photo © LANDAFOTO s.r.o., České Budějovice, 2020

© Grada Publishing, a. s., 2020

Redakční úpravy Dana Řezníčková

Korektury Monika Jitřenková

Obálka, grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Alferia

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Alferia v Praze roku 2020,
jako svou 7587. publikaci

Tisk TNM print s.r.o.

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1559-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-1558-7 (PDF)

ISBN 978-80-247-3346-3 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována a šířena v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu majitele.

ROBIN

Deník poutníka

Stanislav Petr Kovář

PODĚKOVÁNÍ

DĚKUJI své ženě Irence za podporu a pomoc, za její inspirace a trpělivost. Děkuji jí za její stálý životní optimismus, který je nakažlivý, a za její pevné životní hodnoty, které ráda předává i lidem okolo sebe. Děkuji jí také za její příspěvek, uvedený zde jako „Dopis Robinovi“.

Děkuji také svým kamarádům Janě Peterkové a Davidovi Kiršovi za jejich příspěvky a cenné podněty pro tuto knihu. Bez nich by Robin nemohl dojít tak daleko, jako došel.

Děkuji Správě CHKO Třeboňsko za pochopení a umožnění vstupů do divokých částí území v chráněné krajinné oblasti za účelem ozdravných pochodů a fotografování pro tuto knihu.

Upozorňuji, že případná podobnost zde popsaných postav s živými osobami je jen čistě náhodná.

Motto:

Ted' musíte jít všemu zlu z cesty. Nikdy už nesmíte zlo do sebe přijmout.
Musíte si najít místočko, kde opět můžete přijímat nebeský, Boží klid, takže
tím se pak ve vašem těle uskuteční pořádek.

- Bruno Gröning -

OBSAH

Poděkování	7
Prolog	15
Úvodem	17

PRVNÍ ČÁST CESTY – BLOUDĚNÍ

1. den – Osudná cesta	25
2. den – Cesta beznaděje	33
3. den – Cesta záchrany	39
4. den – Ohlédnutí	45
5. den – Život jako bludiště	51
6. den – Cesta do záhuby	57
7. den – Vzpomínky na cestu	63

DRUHÁ ČÁST CESTY – HLEDÁNÍ

8. den – Cestu si volíme sami	69
9. den – Balíček na cestu	75
10. den – Technika na cestu	81
11. den – Cesta s pomocí	85

12. den – Jdu do neznáma	89
13. den – Průzkumná cesta	95
14. den – Cesty vpřed a vzad	101

TŘETÍ ČÁST CESTY – PUTOVÁNÍ

15. den – Jdu pěšky	109
16. den – Společníci na cestě	117
17. den – Jídlo a pití na cestu	123
18. den – Cesty k oblakům	129
19. den – Na cestě k cíli	133
20. den – Hůlka záchrany	139
21. den – Cesta jako příležitost	145

ČTVRTÁ ČÁST CESTY – UZDRAVOVÁNÍ

22. den – Komunikace	153
23. den – Cesta domů	159
24. den – Pocit vděčnosti	163
25. den – Cestami se učíme	167
26. den – Sám na cestě	173
27. den – Průvodce	177
28. den – Stavba obydlí	185

PÁTÁ ČÁST CESTY – OBĚTOVÁNÍ

29. den – Zranění z cest	193
30. den – Musím bojovat	197
31. den – Cesty ke konci	203

32. den – Nedělat více škody než užitku	203
33. den – Musím si tím projít	213
34. den – Chodit mezi protiklady	217
35. den – Cesta plná dobra i zla	221

ŠESTÁ ČÁST CESTY – POKÁNÍ

36. den – Cesty jsou různé	229
37. den – Musím i lovit	235
38. den – Cesta marnosti i radosti	241
39. den – Cesta utrpení	247
40. den – Cestou strachu	251
41. den – Stopy na cestě	257
42. den – Rozmarnost počasí	261

SEDMÁ ČÁST CESTY – SMÍŘENÍ

43. den – Chci přežít	269
44. den – Pro štěstí a zdraví	275
45. den – Opora na cestě	281
46. den – Změny v čase	287
47. den – Jsem tady a teď	293
48. den – Odchod	299
49. den – Návrat	305
50. den – Mám krásný sen	311

Závěrem	321
O autorovi	327

PROLOG

TENTO PŘÍBĚH s mými pocity rozhodně nezachází v rukavičkách. Krize našeho „civilizovaného“ způsobu života, deprese a smutek a pak prudce nahoru na vlně vnitřní síly a odvahy Člověka-Boha, pochybnosti, bezradnost i víra v sebe, strach versus touha a pnutí ke změně...

Je toho někdy až příliš, co prožíváme na klikatých životních cestách, které projíždíme závodním tempem, a když nás postihne nějaká havárie či ztroskotání, je to často vlastně naše záchrana. Zastavit a prověřit své hloubky nebo mělčiny. Je to asi náš lidský osud, že si začneme klást otázky a hledat odpovědi, až když se začínáme topit. A protože naše duše nás stále drží na bílém laně, jednoho dne najdeme cestu domů a správnou odpověď na tu nejdůležitější otázku – kdo jsem?

Díky, Poutníku, za tvé otázky i za tvé odpovědi. Jsou to orientační kamínky na naší společné cestě do jednoho Bodu, jednoho Srdce jediného Stvořitele.

*Jana Peterková, autorka projektů Novou cestou a Křižovatky,
zakladatelka internetové Televize Natura, Dubné*

ÚVODEM

MŮŽEME ASI VYRAZIT NA RŮZNÉ CESTY. Znáám lidi, kteří odjeli do Indie, nebo třeba do Tibetu, Thajska, Japonska, Číny, Ruska, do Mexika nebo Brazílie, do Egypta nebo do Maroka. Asi je to tam nějak samo táhlo. Jiní lidé se vydali na pouť do Santiaga, do Lurd nebo do Jeruzaléma. Někteří zase do divočiny v horách, do Pyrenejí, Alp, Beskyd nebo Tater. A některým stačilo jen projít nejbližší pahorkatinu nebo sjet nespoutanou řeku. Nebo začali chodit na kurzy jógy, tance či karate.

Já sám jsem se nikdy neodhodlal na takovou větší, namáhavější a nebezpečnější cestu nebo cvičení vyrazit. Proto mne asi nakonec potkalo toto! A o tom všem vám nyní budu vyprávět...

Je to můj příběh. Příběh plný ponaučení. Deník z mé dlouhé cesty. Není vymyšlený. Opravdu se mi to přihodilo. Nebo možná jen zdálo. Posuďte sami.

Nic se neděje jen tak, pro nic a za nic. Jsme na nějaké cestě, abychom se něco naučili a někam došli. Máme mnoho možností, co dělat a kudy jít. Ale jen ta jedna cesta, ta moje, je správná. Musím si tím projít. Na takové cestě se asi mohu dost ušpinit,

ale mohu se také očistit. Záleží jen na mně, jestli dojdou do cíle a jestli tam budu špinavý, nebo čistý, slabý, či silný.

Každý máme svoji cestu, kterou jdeme, a každý jsme na této cestě trochu jinde. Všichni se však snažíme dostat k nějakému vzdálenému cíli. Tím hlavním cílem je zřejmě pochopení smyslu našeho života. Kladu si proto znovu otázky: *Kdo jsem? Kam jdu? Proč vlastně stále někam jdu? Co hledám? Mám nějaký cíl? Proč jsem stále na cestě? Co mne nutí jít dál? Proč hledám nové cesty?* A to jsou stejně závažné otázky, jako když se ptáme, co je to život a jaký je jeho smysl..., a na ně jsou potom stejně závažné a těžké i následné odpovědi.

Kam to vlastně jdeme, k čemu stále směřujeme? Jde nám asi všem jen o to jediné: dojít ke zklidnění své duše, nalezení sebe sama, k odpuštění sobě i druhým a k věčnému pokoji. Všechny tyto cesty tedy mají podobný cíl: najít klid a rovnováhu v duši. Když k takové rovnováze dozráváme, vracíme se vlastně domů. K sobě. Do sebe. Někdo se tam asi nevrátí nikdy. Ale my přece chceme tam domů, k pořádku a harmonii. Toužíme po tom. Po poklidu a harmonii domova. Říká se: zasadit strom, postavit dům a zplodit syna. To znamená – vytvořit svůj domov, svoje ukotvení. Svůj přesah. To je zřejmě náš smysl života na této planetě.

Moje životní pouť začala velkou změnou, přeměnou mého světa, velkou živelní pohromou, a končila další změnou uvnitř ve mně, totiž velkým pochopením a odpuštěním, vděkem za tuto školu života a vírou v konečnou spravedlnost a mír.

Kdysi jsme si ničeho nevážili. Zdálo se nám vše marné a zbytečné. Marnost nad marnost. Snaha se neodměnila, zásluhy neuznaly. Dobré nápady neocenily. Vynálezy se nerealizovaly, rady se nebraly vážně. Vše nám připadalo marné a zbytečné. Energií se plýtvalo, myšlenky zapadly do archivů, zlepšováky pod stůl. Nebyla vůle domluvit se, spolupracovat. Svět šel svou cestou a my lidé také každý tou svojí.

Pídíme se zejména po třech základních kvalitách naší cesty: chceme znát její náročnost, její cíl a její smysl. Přitom asi platí úměra – čím hlubší je smysl mé cesty, tím je vyšší cíl a tím je také větší její náročnost. Nezlobme se proto na osud, že nám přináší tak náročný život. Je to asi tím, že mu dáváme vyšší smysl, že chceme dojít hodně daleko!

Tento příběh Robina nám ukazuje možnosti, jak se s jednotlivými problémy a překážkami ve svém životě poprat, jak je zdolat a jak z nich vyjít posílení a poučení. Zatímco my si navzájem přejeme co nejvíce klidu, zdraví a štěstí, tak naopak jen taková cesta, která je plná pohybu, změn, nemocí a těžkostí, nás posouvá životem kupředu. To, co nás posiluje a formuje, jsou kupodivu spíše překážky, těžké úkoly, překvapivá setkání a bolest než pohoda a mír.

Pojďte i vy se mnou na takovou očištnou cestu! Bude dlouhá, namáhavá, ale zvládnete ji. A vrátíte se zdravější, silnější, radostnější, soběstačnější. Nevrátíte se již sem do tohoto starého světa, ale do světa zcela jiného, a mnohem krásnějšího.

Pojďte prožít dobrodružství, překvapení, zážitky, zhlédnout nové obrazy a slyšet novou hudbu. Očištnou hudbu. Vráťte se

uvolnění, zklidnění, křeče povolí, oběh tekutin se rozproudí. Zejména dojdete k odpuštění. Odpustíte sobě, příbuzným, všem lidem, celému světu. Ten se vám opět bude jevit přátelský, veselý, přívětivý. A to přece stojí za to!

V tom novém světě se již obejdete bez přístrojů, elektrotechniky, hlučných motorů a chemie. Zjistíte sami, že je vlastně k ničemu nepotřebujete. Že sám „černý vladař“ nás lákal na tato pozlátka, výhody a zábavy. Posílal nám nové hry, nové hračky, nové přístroje, abychom se zabavili, zapomněli, kdo jsme, a tak nezlobili. Když nás to omrzí a začneme více přemýšlet, dá nám k dispozici další, nové hry. Nebo novou chemii v pití a jídle. Nebo v injekcích. Jsme potom plně v jeho moci, může si s námi dělat, co si zamane...

Pojďte se tedy se mnou vyvázat z pout naší technické civilizace. Zkusme společně hledat jiné, zdravější a krásnější věci. Budeme se prodírat přírodou, chodit bosky v potocích a nechávat se šlehat čerstvým větrem. Abychom očistili nejen svá těla, ale zejména své duše. Naším vůdcem a průvodcem bude sám slavný Robinson – tedy spíše jeho odkaz, jeho potomek, poutník jménem Robin.

Tato kniha pojednává o takovém novodobém Robinsonu Crusoe, který také ztroskotá a žije v džungli. Najde na pomoc jen takovou zvláštní hůlku, ta mu je oporou v těžkých situacích a pomůže mu k návratu. Cesta je však dlouhá a její konec je hodně daleko...

Přál bych si, aby každý, kdo tuto knihu otevře, byl po jejím přečtení na své cestě o kus dál k cíli, aby se posunul blíže ke své-

mu očištění a uzdravení. Příběh Robina by tak vlastně mohl být pro mnohé z nás nejen zábavný, ale i poučný, možná dokonce léčivý. Pojďte s námi dál, vpřed!

PRVNÍ ČÁST CESTY

BLOUDĚNÍ

1. DEN

Osudná cesta

VÍTR SE UTÍŠIL asi jen proto, aby mohl nabrat novou sílu a znovu udeřit. Stromy padaly kolem nás jak třísky a auto se pohybovalo kupředu již jen svojí setrvačností. Civěli jsme tupě před sebe. Potom jsme ale do něčeho tvrdě narazili. Sklo z oken se vysypalo. Kolem nás byl jen samý oheň a voda. To pouzdro s balíčkem, který jsem měl navečer ve městě předat, jsem uchopil oběma rukama a přitáhl si ho na prsa, jako by mne mělo ochránit od dalších ran.

Zavřel jsem oči a upnul svoji mysl k nebi. Někam tam nahoru, do vesmíru, do nekonečna. Nemodlil jsem se často, ale nyní jsem to považoval za to nejmoudřejší, co mohu udělat. Tlak větru mi lepil mokré šaty na tělo, zuby mi jektaly zimou, jazyk se mi lepil na patro. Odevzdal jsem se do rukou božích. Nevím, jak dlouho jsem tam ležel, ani nevím, co se to dělo kolem mne. Naše auto asi již někam odplavalo a jeho řidič zmizel i s ním.

Uvědomuji si zpětně, že to, co nás nyní potkalo, bylo již o několik dní dříve s jistotou předpovězeno. Ve zprávách sice varovali

před prudkou změnou počasí, nikdo to však nebral příliš vážně. Nikdo nezastavil ani vlaky, ani letadla, nezrušil služební cesty, ani nezajistil stanice první pomoci. Nikdo nechtěl slyšet strašení, výstrahy meteorologů, varování sdělovacích prostředků. Každý si myslel, že jeho se to vlastně netýká, že to přece nějak zase pomine, že to odejde, přeskočí...

Jen můj kamarád David asi již něco tušil. Měl jet se mnou, ale na poslední chvíli to odmítl. Zůstal doma, na něco se vymluvil. Zlobil jsem se na něho. Uměl se v cizině domluvit lépe než já. Ale nyní jsem vlastně i rád, že v tom autě nebyl také s námi.

Již cestou přes blata jsme slyšeli z dálky to hrozné dunění. Není snad nic strašnějšího, než když se vám začne trást zem pod nohama a slyšíte odněkud ty dunivé, neznámé zvuky. Zvuky se zarývají do hlavy a narušují nervy, nervová vlákna vibrují a lidé i zvířata podléhají šílenství. Pukají zemské kry a vydávají neuvěřitelně skřípavé, vrzavé a chraptivé zvuky. Pak se objevuje to silné, oslnivé bílé světlo, co spaluje vše, co mu přijde do cesty, taví všechny jemnější materiály, plasty a vlákna.

Přišlo to sice velmi rychle, ale trvalo to pak celou věčnost. Vypadalo to, jako když se hroutí samé základy světa. Najednou byla tma a strašná zima, z toho hned zase velké horko a silná záře. Cítil jsem také podivné smrady, jiné, než na jaké jsme byli zvyklí v běžném životě...

Mám takový divný pocit, že jsem zde zůstal velmi sám, pouze já sám a okolní divoká příroda, bez přátel, bez ochrany a bez pomoci, sám uprostřed běsnící bouře, odkázaný pouze na své zna-

losti a dovednosti. Uvědomuji si, že něco starého skončilo a něco nového možná začíná, ale vůbec netuším, co mi příští hodiny přinesou. Mohu zde i zemřít, mohu být zraněný, invalidní, mohu ztratit paměť, může se změnit celý můj svět. Nemám zde rádio ani televizi, aby mi řekly, co se děje a co se bude dít, jak se zachovat a ke komu se přidat. Bez takových informací jsem ale zcela ztracen...

Jsem potmě. Potmě někde v lese, na neznámém místě. Nic povědomého kolem sebe nemohu nahmatat, jen pichlavé větve, jinak nepoznávám nic. Realita jakoby neexistuje. Tělo se ztrácí v té nekonečné temnotě. Jen v mé hlavě běží různé barevné obrazy. A jen to, co si představuji, co vidím v hlavě, se zdá být skutečné. Třese se mnou strach a zima. Snažím se obrazy si v hlavě nějak srovnat, sladit, představit si něco povzbudivého, lákavého, co by mi dodalo sílu k nové akci.

Když jsem se trochu srovnal a vzpamatoval, byla první moje myšlenka taková, že musím ještě čekat. Čekat na někoho nebo na něco, na záchranu, na to, až se svět zase dostane do normálního běhu, až mne příslušné instituce začnou hledat a systémy se začnou o mne starat. Nic takového ale nepřicházelo.

Mám pocit totální beznaděje. Prežiji tuto situaci? Nemohu se hýbat. Svírá mne země a dřevěné klády. Chybí mi voda, vzduch a teplo. Křičel bych, ale nikdo by to asi neslyšel. Je to konec? Síly odcházejí. *Je někde vidět světélko naděje?*

Čím déle jsem takto čekal, tím více jsem si uvědomoval, že jsem odkázán pouze na sebe. Začal jsem proto zjišťovat, v jakém

stavu vlastně jsem a co vůbec mám k dispozici. Není toho ale mnoho, co mi ještě zbylo. V kapse jsem nahmatal mobilní telefon, kapesník a klíče. A v tašce mám ještě ten balíček, který jsem měl předat v ústavu pro handicapované, s nějakou pomůckou pro lepší zapojení postižených do normálního života. Uvědomil jsem si, že nyní jsem vlastně postižený i já, a že ten balíček by tedy mohl pomoci i mně, pokud bych ho dokázal vhodně použít.

Mobilní telefon vracím rozčileně zase zpět do kapsy, chová se totiž zcela nenormálně a vůbec nereaguje na mé pokyny. Budu ho snad moci použít alespoň jako baterku. A klíče, ty budou dobré na všechno jiné než na otevírání mého bytu či auta, protože ani byt, ani auto mi také již asi nejsou k ničemu.

Teprve nyní, když jsem již přestal i doufat, že se někdy ještě uvidím se svojí ženou, s příbuznými, s kamarády, si plně uvědomuji, jak jsem na nich závislý, jak dělali můj život bohatší a krásnější, jak mi osvětlovali svým přístupem všechny společně prožívané situace, jak mi pomáhali. Pokud je ztratím, ztratím s nimi i kus sebe. Hlavou se mi honí všechny situace, kdy jsem jim něco odepřel nebo je pomlouval, kdy jsem jim nedokázal odpustit a kdy jsem jim dokonce i nadával. *Kdybych to tak mohl vzít zpět!*

Musíme v našem životě absolvovat malé, drobné cesty, ale i ty velké a dlouhé. Toto je asi začátek hodně dlouhé cesty, mé životní pouti. Vykročil jsem, a již po ní musím jít k nějakému cíli. Vracet se, to by bylo zklamáním, zradou, selháním. Jednou jsem se rozhodl, že opustím tu starou jistotu, která mi nevyhovovala, a tak jdu do nejistoty. Jdu někam, nevím, co je na konci té cesty,

ale věřím, že zase bude lépe. *Co mne asi čeká na konci této cesty? Změní se něco? Budu někdy litovat toho, co jsem udělal?*

Můj přítel Martin mne před lety učil jedno: *nikdy se neohlížej, nelituj, nesrovnávej, neposuzuj. Buď sám sebou, měj se rád, nech se vést svým srdcem, věř a doufej. Buď ve spojení s vnitřním vesmírem, buď sebou, jdi svojí cestou. Pak se nikdy neztratíš, nezabloudíš, tvoje obavy či strachy tě nesvedou z cesty. Ustrašený bezvěrec se snadno zamotá do svých obav a těžko pak hledá cestu dál!*

Přemýšlím tedy, co je vlastně smyslem mého života. Mého lidského života. Jsme tu na Zemi jen krátce. A většinou to tu nemáme lehké. Různé zkoušky, překážky, střety. Jako když jsem se vydal do školy. Učení bolí, ale přináší také uspokojení. Svět je přece krásný! Je mnoho předmětů, které se musíme naučit, být znalí, samostatní a soběstační, ale také spolupracovat, komunikovat a řešit nové situace. Na konci jsou závěrečné zkoušky, prověrujeme si, co jsme se naučili. *Je toto snad taková moje další zkouška zralosti? Obstojím v ní já sám?*

Ale napadá mne i to, že zřejmě hlavním úkolem pro nás lidi na této zemi je naučit se nějak spolu komunikovat. To začíná již od narození dítěte, když se dítě snaží domlouvat nejdříve s matkou, pak s otcem, se svým okolím, se sousedy i s náhodnými návštěvníky. Lidská duše je závislá na komunikaci, a proto je asi zde na Zemi, aby se tomu naučila! Ne proto, aby zde něco budovala nebo vymýšlela – přírodu již zdokonalit nejde –, ale aby získala dovednost řeči a slovního kontaktu. Aby se naučila souznít a souhlasit. To si myslím...

Asi proto nás postihlo toto veliké neštěstí, protože jsme přestali spolu komunikovat, sdílet, vyjadřovat se, projevovat city a předávat lásku. Protože jsme se začali bát jeden druhého, nedůvěřovat si, podezřívat se a pomlouvat. Vzájemně se okrádáme, vysáváme, požíráme. Zneužíváme se, podvádíme a šidíme navzájem. Nikdo potom, když se již cítí sám okraden a zneužit, nemá chuť se rozdávat, dělit, pomáhat druhým a odpouštět jim! A toto je asi náš trest boží, taková naše jedinečná příležitost k nápravě.

I já jsem zde jen sám, bez kamarádů, bez přátel. Opustil jsem je, nechal jsem je sedět doma. Nebo opustili oni mne? *Neurazil jsem je snad nějak? Nevycítili trochu z mé řeči, že se jich snad stráním? Nebo že se nad ně vyvyšuji? Že nepotřebuji jejich rady ani pomoc? Že se s nimi nechci o nic podělit?*

Vidím, co chci vidět. Slyším, co chci slyšet.
Cítím, co chci cítit. Myslím tak, jak chci myslet...

2. DEN

Cesta beznaděje

JE TO JAKO NA VELKÉM OPEN-AIR KONCERTĚ. Big beat, rock, punk, hip hop. Ohně a blesky. Řev a rány. Světla a smrad. Svět zešílel. Dobrovolně se napojil na produkci zla. Lidé se utápěli v té temnotě, šílenství, řevu, zápachu benzínu a záblescích oslnivých světél. Vibrace života se rozrušily a došlo k rozkladu duší a následně i těl. Následovaly nemoci a války. Tak zuřivé, že se na to již nedalo dívat, nedalo se to poslouchat. Prach, puch a kouř se vznesly na nebesa a přikryly planetu. Země i oceány se obrátily vzhůru a plameny ohně a poryvy větru smetly tuto zkaženou civilizaci do temnot. Nad hladinou temné vody zůstaly jen ostrůvky původní přírody. Zárodky nového života.

Země se stala zcela neovladatelnou. Propadla se do zimy, tmy a hluchoty. Velká rána a je to tady. Buch... Proč s tím je ale spojen ten strach, obavy, taková panika? *A co to znamená pro mne? Bude to pro mne lepší, nebo horší? Proč toto všechno musím i já snášet? Proč změna tolik bolí?*

Vím jen to, že vlastně nic nevím. Nevím, co bylo, co je nyní a co bude dál. Nerozumím tomu, co se vlastně děje a proč. Nevím, jak se chovat a kam jít. Hlavou se mi honí jen hrůzné vzpomínky a představy. Kde asi zůstaly všechny ty zbytky lidské civilizace? Ty velkolepé stavby, kancelářské budovy, dálnice, mosty, letiště a sklady? Někde tam dole, pod hladinou moře, pod nánosy prachu, pod bujnou vegetací? Kde jsou ty velkorozponové ocelové nosníky, železobetonové stropní desky, mostové příhrady? To všechno je asi již nenávratně ztraceno...

Kde zůstaly ty výtobytky naší techniky, pomocné přístroje, vedení a databanky? Kam zmizelo to radiové vysílání, bezdrátové spojení, přenosy na velké vzdálenosti? Nevytvořili jsme si právě my ten umělý virtuální svět, který nás nakonec přerostl a zničil? *Neupletli jsme si tím jen vlastní oprátku? Místo abychom oživil užitečné věci, tak jsme jim připravili tento rychlý konec?*

Lidé mi lezli již hodně dlouho na nervy. Dělalí hrozné věci, nevážili si jeden druhého, byli sobečtí, bezohlední, hrubí, závisliví, zlí. Nyní jsem tady jen já a okolní příroda. Jsem sám. Jsem opuštěný. Jsem mimo svůj domov, v jiném životě. Jsem tu jen já sám s tou přírodou. Já v přírodě. Uprostřed přírody. V řádu přírody. Jsem asi v nějakém jiném světě, a můj osud je plně spjat s osudem této přírody. Dělal jsem dříve vše tak, abych z přírody jen těžil a pokud možno se od ní odpoutal. Nyní se to ale obrací. Jsem na ní bytostně závislý!

Nechali jsme to dojít až do krajnosti, co se týká čerpání zdrojů a produkce různých odpadů. Zdroje se vyčerpaly a odpady nás

zavalily. Nedokázali jsme tento proces zastavit, ba ani usměrnit, omezit. Byli jsme k těm varovným signálům slepí a hluchí. Půdu jsme zničili, vodu jsme otrávil, nakonec i vzduch. Přidusili jsme se ve vlastních zvrzacích...

To vše teď přežili asi jen ti, kteří se dokázali nějak sami ochránit: měli v sobě dostatek síly, moudrosti, komunikativnosti a lásky. Uměli se chránit proti pronikání negativních energií. Uměli se svou energií hospodařit. Byli přirozeně šetrní k sobě i ke světu okolí. Byli ohleduplní a přející. Věděli, že každá cesta není jen utrpení a každý cíl není oběť!

Jdu, nebo jsem veden? Jsem vláčen, nebo jsem veden? Tak jako na každé cestě, i kolem mne se tady vše mění. Stojím a jen koukám, jak se větve ve větru klátí, listy padají na zem, potok teče do kopce a slunce je modré. Jsem tady i aktérem tohoto divadla, hercem i divákem, sólistou i sboristou. Pokud se umím učit, nechám se poučit novými situacemi, jsem veden. Pokud ne, jsem vláčen. Pokud jdu ve své pýše, narazím. Cesta, která nemá překážek, asi nikam nevede, nikam nás nedovede...

Jsme nešťastní, tedy nám chybí pocit štěstí. To je počátek naší nemoci, naší malé moci, bezmoci. Začíná to tak, že jsme nespokojení, nevyrovnaní, neukotvení, vyčerpaní. Cítíme se ohrožení, slabí, zranitelní. Svět kolem sebe vnímáme jako neharmonický, neuzavřený, rozbitý, falešný. Postrádající smyslu, významu, koloběhu. Zdrojů jsou nedostatky a přebytky se hromadí bez potřeby. Nic se nám nedaří, vše dopadne vždy jinak, než očekáváme, každá naše cesta končí zklamáním. Když

se tomu poddáme, přitáhneme si zákonitě další ránu, neštěstí, další bolest a utrpení.

Říká se: „Všeho s mírou.“ Je to holá pravda. *Není dobré, když je něčeho málo, ale také není dobré, když je toho moc!* Najít tu správnou míru je někdy těžké, ale učíme se to. Chtít stále víc, dál, déle, to znamená klást nové požadavky a měnit souvislosti. Když překročíme míru, něco se rozsype, zhroutí, nestačí, zasténá bolestí. Všeho může být moc, nebo málo. Příliš, nebo nedostatečně. Zátěž může být velká nebo malá, znečištění velké či malé. Kde je ale ten střed, to optimum? Dá se určit? Nedá – někdy je to lepší tak, jindy jinak. Proto vše vibruje, pulsuje, mění se. Každý jsme jiný, co je jednomu moc, druhému může být málo. Světla, tepla, vlhka, hluku, odměny atd. Vše je pouze relativní, k místu, k času, k člověku...

Vydával jsem se dříve na každou cestu ověšený mnoha balíčky, taškami a taštičkami, zátěží, kterou možná budu potřebovat, nebo také ne. Kdybych to měl nyní vláčet s sebou, daleko bych asi nedošel. Ale nemohu to nechat u dárců, tak to vždy беру s sebou. Nemohu to přece nechat jen tak někde v příkopu, tak to nosím až na palouk, kde s tím spočinu v rozjímání. Tady to obřadně vytrhám...

Každý si neseme jinou zátěž, jinou karmu. Co jsme kde kdysi nasbírali, dobrého, i zlého. A navíc – nejdeme sami, pomáháme si navzájem. Jde nám o to, být ohleduplný, nepředbíhat, pomáhat druhým, nezavazet, nebýt nafoukaný. Každý přece někdy potřebuje pomoc druhých lidí. Nebo potřebuje ke zvládnutí svého úkolu nějaké pomůcky, které si od nich může půjčit, když je nejhůř.

Chtěli jsme stále víc: lépe, rychleji, objemněji. Tak dlouho jsme ale zvedali laťky, až podpěry praskly, vše se zřítilo, popadalo a porozbíjelo se na malé kousky. Najednou se hranice zcela posunuly. Naše cíle jsou nyní jiné a jinde. Jsme ale rádi i za to málo, co nám zbylo. Již nemáme potřebu soupeřit, kritizovat. Ještě ale můžeme přijít o hodně. O své zdraví, o rozum, o holý život.

Vydávám se na cestu. Přece někde musí být jiný, lepší svět! Jdu sám, svojí cestou. A kolem mne je jen samá divočina. Jdu tou divočinou. Tak jsem tu asi nějak dozrál – stal jsem se také takový divoký, nekultivovaný, i svět kolem mne je divoký, nespoutaný, s vlastními pravidly džungle. Ale žiji přece tady a teď. Jen já a moje schopnosti. *Jak si to zařídím, takové to přesně budu mít! Vykročím a užiji si to, se vším všudy!*

3. DEN

Cesta záchrany

TAK DLOUHO SE CHODÍ SE DŽBÁNEM PRO VODU, až se ucho utrhne – tak nějak naši předkové vystihli situaci, že nic není věčné, věčně nevydrží a nelze si být ničím jistý. Ale my milujeme jistoty a stavíme na nich svoji budoucnost! Nesnášíme pesimisty, kteří o všem pochybují, straší nás, vidí věci černě a neustále se opatrně ohlížejí, jestli náhodou to ucho už nepraská...

A přesto: *tak dlouho si pouštíme vodu, až nás voda vyplaví, tak dlouho děláme ohně, až vyhoříme, tak vysoký stavíme dům, až nám i ten dům spadne*. Nic není bez limitů a navždy. Chceme si zjednodušit život, ale stavíme ho na písku – může se brzy zřítit a začneme opět od začátku. Stavět pevné domy, jo to je tedy umění.

Učme se dobře odhadovat své možnosti a schopnosti! Ani sám od sebe nemohu chtít víc, než jsem schopen unést. Naložit si rance na záda a pak se pod nimi hroutit? Daleko s nimi přece nedojdu. Ale také není dobré bát se jakékoliv výzvy, nové zátěže,